

faa Henseende, vil jeg spørge, om der er Noget, som i høiere Grad kunde stikke os imod denne Art Overfald end netop en anerkendt neutralt Stilling? Har vort Land ikke saa mange Punkter, paa hvilke det kan angribes ved denne Art Overfald, at det, naar vi se hen til selve Regjeringens Betragtningssmaade og til Verdien af de Værker, til hvilke det er foreslaet, at vi skulle bevilge Penge, vilde være i høi Grad ønskeligt, at Regjeringen søgte et saadant Formaal naaet? Det er allerede i Dag omtalt af flere ærede Medlemmer, at Kjøbenhavn er af en saadan Bessaffenhed, at den kan lade sig overrumple, og at der vil hængaa meget lang Tid, inden det kan blive anderledes. Det kan vel meget godt være, at Regjeringen ser rigtig med Hensyn til de lange Fredsudgifter — jeg vil haabe, at den gjør det — men det kan ogsaa være, at der kan opstaa en pludselig Svirvel, som griber Magterne, saaledes at de ogsaa komme til at tumle sig paa de Veie, der føre gennem Danmark, og da synes det mig ønskeligt, at vi kunne blive holdte uden for et saadant truende Uveirs Særger. Ved Lillebelt er der jo, saaledes som Sagerne nu staa, ligeledes et overmaade svagt Punkt, og lige overfor et pludseligt Overfald vil det være umuligt at beskytte ogsaa dette Punkt paa anden Maade end derved, at Regjeringen bestandig vil være nødt til der at holde en temmelig stærkt væbnet Magt. Det her foreslaaede Forsvarsværk gaar ud paa at lade Sjælland ligge aaben, og man har sagt, at det nu engang ikke kunde være anderledes, eftersom Stillingen er lige overfor den Magt, til hvilken vi grændse umiddelbart op. Dette er jo en sørgelig Sandhed, og det er langt fra, at jeg misliker Regjeringen, som om den ikke skulde ville have samme Omfjorg for Sjælland som for det øvrige Land; men, hvis denne Landsdel igjen skulde blive besat af Fjenden, hvad jo meget let kan ske, har jeg Tvivl om, at det ved Hjælp af det Forsvar, man paatænker af Sjælland, vil være muligt at føre Sjælland igjen sammen med det øvrige Land. Udsætter man sig ikke for den sørgelige Udsigt, at Delingen, naar Sjælland endnu en Gang blev besat, efter at et saa stort Stykke er blevet os frarevet, der havde lige saa lidt at gjøre med Lydsland som Sjælland, vilde blive vedvarende, naar først Kristelsen var indtraadt ved Krigen? Den Uengstelse maa opfylde enhver dansk Mand, at Riget skulde kunne blive delt, og jeg ser ikke, at det Forsvarsvæsen, her er foreslaet, saaledes som dets Bemærk ere i Stand til at fortolke os det, giver nogen Garanti i modfat Retning. Man har flere Gange omtalt Nødvendigheden af, at Kjøbenhavns Besættning blev meget stærk. Det er blevet nævnt, at der her var ophobet Alt, hvad vi eie af Krigsmateriel, og at i det Hele saa at sige alle Danmarks Stætte væsentlig vare samlede her, men naar man har denne Erkendelse, og naar man tillige kan sige sig selv, at et Forsvar af Kjøben-

havn dog ikke kan være andet end et ganske kort Tidsspørgsmaal, for saa vidt man ikke er i Alliance med en mægtig Nation, vil jeg spørge, om det ikke nu vil være tidsvarende, at man ikke længere, hvad jeg før saa ofte har advaret imod, lader alle disse Sager være ophobede her? Vår man dog ikke flytte nogle af dem herfra og et andet Sted indrette en Fæstning, som er tilstrækkelig til at kunne beskytte dem? Naar man erkjender, at denne By ikke i Vengden kan forsvares, er det da rigtig at beholde Alt her? Var det ikke rigtigt, at Noget var tilbage paa et andet Sted, som, naar Kjøbenhavn maatte falde, kunde give Midler til, at Kampen kunde fortsættes; jeg taler her fra deres Standpunkt som overhovedet tro, at der er nogen Mulighed for os til at hævde vor Selvstændighed ved Hjælp af Kamp. Mig forekommer det, at der var alvorlig Grund til at overveie, om det ikke var paa Tide, at man lustedes noget ud med Hensyn til de Beholdninger, som ere ophobede i Kjøbenhavn. — Jeg veed ikke, hvad Udsigt dette Lovforslag kan have, men at jeg vil stemme derimod, ligger i, hvad jeg har udtalt. Jeg vil endnu tilføie, at dersom det Uheldige skulde ske, at dette Lovforslag gik videre, og at der paatænkes strax at gjøre noget Praktisk ud af det, forekommer det mig dog, at man burde overveie, om ikke Fyen var et naturligere Sammenholdsmiddel for det danske Monarki, eller for Derne og Sjælland, end Sjælland kan blive? Naar man skrider videre frem, og den nævnte Eventualitet skulde indtræffe, vilde jeg for min Person langt hellere være med til at bevilge Penge til Befæstning af et eller andet Punkt paa Fyen, som de Sagkyndige maatte kunne paapege, og der er jo allerede paapeget et i saa Henseende. Dertil vilde jeg langt hellere være med, end til at give nogensomhelst Bevilling med Hensyn til Befæstningen af Kjøbenhavn, idet jeg tror, at Kjøbenhavn i det Mindste er ligesaa sikker, naar den ikke er befæstet, som naar den er det. Jeg tror, at en Befæstning af Kjøbenhavn snarere vil have den modsatte Virkning, idet den snarere vil henlede Angrebet derpaa end den Stilling, hvori den nu ligger. — Jeg skal nu ikke opholde Thinget længere; der er allerede i Dag talt en Del om Sagen, og den har ogsaa været berørt i de foregaaende Dage. Jeg har gjort, hvad der var nødvendigt for mig, idet jeg har paavist, hvorfor jeg med Nødvendighed maa komme til at stemme imod det foreliggende Lovforslag.

Frederiksen: Hvad der bevægede mig til at begjære Ordet under den ærede Finantsministers Foredrag var, at jeg tror, at det var den ærede Finantsminister, som smittede bort fra Forskellen mellem Regjeringen og Finantsministerens Person. Det er ganske vist mig i og for sig temmelig ligegyldigt, hvorledes Finantsministeren personlig opfatter dette Forhold, men det er